

koženkovou (nikoli koženou) černou bundu a vlastnil špičaté boty značky Svit Gottwaldov, logicky padla volba na veksláka. Přece jen nejsem takový lůzr, aby o mně říkali, že jsem nějaký somrák. Takto vymóden jsem poprvé vyrazil do centra Prahy. A pak jsem se uviděl v jednom výkladu. Došlo mi, že vypadám jako úplný kretén, co hůř, jako laciný kretén. Bylo rozhodnuto. Za ušetřených 75 Kčs jsem si koupil čínské kecky a rychle mazal domů, aby mě nikdo neviděl. Koženkovou bundu a špičaté boty už jsem nikdy nevzal na sebe. K Ježíšku jsem si vyprosil českého parkera, s kamarádem vyšmelil somračku. Přestal jsem chodit k holiči a pustil háro. Začal poslouchat bigbít a upíjet tátovi pivo, pro které jsem každou neděli chodil do výčepu Severka. Bylo mi čerstvých patnáct a stal jsem se somrákem.

BOLŠEVICKÁ PUBERTA

Během následujícího půl roku to začalo se mnou mlátit naplno. Puberta jak vyšítá, což viděli všichni kromě mě. Oplzlé poznámky, neúcta k autoritám včetně rodičů, neustálá opozice proti všemu a všem. Život na draka v bolševickém systému bez světla na konci tunelu, sklony k průšvihům a alkoholismu. Naštěstí přišly i lepší chvíle. Třeba když jsem se dostal na střední školu. Nebyla to sice moje vyvolená stavební, nýbrž

SPŠ dopravní na odvolání, ale nelitoval jsem. Sešla se tady dobrá parta, mnohem lepší než na základce.

Nebo když moje sestra Simonka dovršila pátý rok života a dalo se s ní už jakžtakž komunikovat. Hodně jsme si vyhráli a měli se rádi, i když jsem ji pořád provokoval.

Anebo když jsme se spolužáky založili první kapelu s názvem Total. Stalo se tak v dnes již neexistující hospodě Valerie na Krocínce na Starém Proseku, kde nám tehdy, v necelých šestnácti letech, poprvé nalili dvanáctku Gambrinus.

„UŽ VÁM BYLO OSMNÁCT?“

zeptal se nabroušeně číšník.

„**JASNĚ,**“ odvětil sebejistě náš budoucí bubeník, který ještě neměl ani bicí.

„TAK NAVALTE OBČANKY!“

„**NEMÁME JE S SEBOU...**“

„TAK VYPADNĚTE!“

„**DÁME SI JENOM JEDNO...**“

„**NEZÁJEM, NEBUDU KVŮLI VÁM PLATIT POKUTU, BLBCI.**“

„**DOSTANETE PĚKNÝ DÝŠKO...**“

„HOVNO,“

mávl rukou výčepák a zmizel za pípu. Ale za chvíli se vrátil a nesl čtyři kousky. A pak ještě druhou i třetí rundu. Odcházeli jsme pěkně upravení, číšník, se kterým jsme se postupně skamarádili, vydělal na spropitném tehdy neuvěřitelných sedm korun.

Návštěvy hospod byly zprvu velmi sporadické. Díky novému učivu na průmyslovce, hlídání ségry a zkoušení s kapelou jsem se až tolik neblákal. Kapele jsem věnoval docela hodně času, včetně výroby mé první elektrické kytary, se kterou pomáhal tatínek. Vzpomínám si, jak jsem poctivě odměřoval její parametry v hudebních nástrojích v Bílé labuti, obkresloval tělo i krk na pauzák. Předlohou mi byla kytara značky Iris, na niž jsem samozřejmě neměl peníze a kterou jsem zcela okopíroval.